MICEA CĂRTĂRESCU

Secţiune 1.01

Secţiune 1.02 Şi erau steluţe în genele ei

Eram student, era studentă eram eminent, era iminentă şi erau steluţe în genele ei.

Aerul era rece, tramvaiele reci maxi-taxiurile abia înfiinţate mergeau toate pe patru roate şi erau steluţe în genele ei.

Câteva cuvinte despre Ioana

1

Citeam Kundera cu micul dicţionar francez-roman pe piept şi ea mi se juca feroce cu degetele mâinii:

bagă unul în gură şi îl molfăia, milriind, cu gingiile.

Apoi am luat-o pe piept: se uită ţintă în carte, atentă, de parcă ştia să citească şi atunci m-am gândit: „Ioana, mă laud tuturor că eşti cel mai bun produs al meu, că eşti mai presus de literatură dar aşa te scot din literatura adică din viaţa mea.

Ioana, ca să fii în literatură şi în afara ei mă gândesc să scriu un poem despre tine”.

2

La Bogdan cu M.D.G. Bogdan s-a dus să se râdă, eu şi M.D.G. rămânând să ne conversăm. Dar tac cu încăpăţânare.

Mă uit pe un album Dalí. E penibil, căci eu şi Mihai suntem prieteni. Dar ce să ne spunem?

În fine (ah, şi la pick-up o selecţie „Wings”)

palavragim despre copii.

Mă trezesc că îi spun „Ştii, e foarte mişto să creşti un copil, dar să vorbeşti despre asta e teribil de greu, practic dragostea pentru copilul tău e o temă inutilizabilă în literatură

(evit cât pot cuvântul „poezie”)

fiindcă orice ai zice, e ceva melodramatic… Asta-i partea proastă”.

„E, şi tu acum, chiar aşa, totul de vânzare…”

„Dar sigur că totul de vânzare dacă eşti profesionist” – şi am tăcut brusc fiindcă nu credeam asta şi nu ştiu de ce am spus-o.

Apoi a venit Bogdan şi am plecat la cenaclu.

3

Ioana şi Cri: două fetiţe, două surori.

Fetele mele. Mă pomenesc că îi spun „Cri” Ioanei şi invers. Cri mai păstrează panglicile de bumbac care le fuseseră legate la încheietura, în Maternitate şi care purtau acelaşi număr cu creion chimic

Când Cri o să aibă 36 de ani, Ioana va avea 16

eu 47 – cine, cine vom fi atunci?

4

Fetele-s dincolo

Cri îi face baie-n cadă de plastic roz iar Simona se holbează ca la altă minune. Puiul de om ca o maimuţică mirată bâţâie capul ud. Eu şi Bogdan stăm în bucătărie cu păhăruţele de Havana Club.

— Sunt foarte fericit, îi spun şi simt adrenalina sau ce o fi invadându-mi fata şi făcându-mă să lăcrimez. (Îmi dau seama că sunt sentimentaloid, dar stimulat puţin de romul cubanez, mă simt chiar foarte fericit.)

Toate ochiurile aragazului ard cu petale albastre.

— Da, mai Mircione, tocmai mă gândeam cum îţi citeam jurnalul, ce chestie – doar acum câţiva ani vorbeai doar de singurătate scriai „Relaţii cu L. (să zicem). Poate iese ceva de aici”. Şi uite acum ai nevastă, copil…

Bogdan, mă gândesc eu, ar fi un tată excelent (poate cam pisălog) …

Mai pălăvrăgim ceva şi ne cheamă fetele să vedem pisoiul înfofolit în prosop zgâindu-se la noi. Ea bea laptele şi adoarme iar noi (care eram puşti, puşti acum câţiva ani)

trecem în sufragerie şi ne conversam şi ne tratăm ca oamenii mari.

5

La aproape cinci luni gâgâlicea nu-i deloc convenţională

(scriu poemul acesta în lipsa unei fotografii)

are deja şolduleţe de gagică şi ochi oblici, niţel lenevoşi nu degeaba maică-sii i se zicea Turcoaica.

Atunci când urlă de foame face pandalii şi istericale de-ţi vine

s-o strângi de gât, dar e drăguţă de obicei şi ne lasă nopţile să dormim.

Creierul ei de aproximativ 500 de grame va creşte rapid, cel mai rapid dintre toate organele ca o pasăre într-o colivie de cartilagii

Dacă ar creşte continuu şi după adolescenta

Ioana ar deveni nemuritoare.

Ştiu, acum, când mi-o imaginez (ea se joacă dincolo cu mânuţele)

că aşa va fi, ca ea nu va muri niciodată.

6

Cu M.M., la „Cartea românească". Apoi în maşina lui explicându-mi de ce n-am apărut în antologia din Italia „Ştii.

Cugno asta… eu i-am dat textele tale… dar nu i-au ieşit…”

Şi alte chestii literare care nu contează aici. Dar apoi

„Te-ai însurat. Cine te-a păcălit?” Iar din capul meu ieşind un balonaş cu trăsnete, capete de mort şi sticluţe de otravă.

Când i-am spus că mai degrabă eu am păcălit-o a schimbat foaia şi a trecut la sfaturi: că e bine că-mi iubesc nevasta dar pentru scris nu prea-i bine că am nevoie din când în când de o fugă, uite, el are şansa pendularii ăsteia…

Fiecare cu şansă lui, îi zic şi cobor la Coada Calului, apoi o iau pe lângă Inter şi… spre casă.

O găsesc pe Kitty cu Ioana în braţe.

O pup şi ea miaună alintat:

Ia uite! A mâncat 180 de grame!

7

„O inimă de tata! Miracol al paternităţii!”

Aşa să exclami, cititorule, lecturând acestea.

Dar cum dracu’ să spui într-un poem că-ţi iubeşti fetiţa?

Încearcă, şi-o să vezi ce greu e.

Nici nu există o tradiţie Q Bucuţa cu melodramatismele lui, cu prunculeţul Iisus şi cam atât. La fel, e atât de penibil să spui că-ţi iubeşti nevasta. Şi totuşi poezia-i făcută ca să-ţi exprimi sentimentele. Găseşte o formă când nu există nicio formă. Când aproape toată poezia secolului este decorativă, abstractă.

Dar fetele mele, şi cea mică, şi cea mijlocie sunt reale, iar ce simt

pentru ele (când nu mă enervează prea tare) e adevărat.

8

Deci, Ioana, iubesc forma turtită a nasului tău nările tale largi şi gingia de jos cu două umflături unde vor ieşi dinţii;

Iubesc mica ta pata cafenie de pe spate (Cri ar fi furat o măslină) şi nu cred că din cauza asta nu vei putea purta costum de baie din două piese;

abia aştept să înţelegi ce-ţi spun: vor fi doar cuvinte dragi;

aştept să te poţi bucura de pomul de iarnă, de Jucării, să ţi se lărgească inima, să-ţi crească părul, capacitatea toracică, să devii inteligenta, să te joci cu plastilina să te amorezezi mai târziu să ne răspunzi obraznic, să ne spui că „nu ne-ai cerut tu să te facem”, şi „ce-aţi făcut voi pentru mine?”

să-ncerci să fugi de-acasă, să te-mbraci la modă etc., etc., dar la maturitate să-ncerci să ţii la noi şi să înţelegi mirată că nu e greu deloc şi când vei avea o fată să-i spui Cristina.

Iar viaţa noastră va trece. („Aşa de rău mi-a părut când am trecut de 40 de ani, nici nu pot să vă spun, fetelor”.

zicea o colegă din cancelarie iar fetele cam toate de peste 50 se opriră o clipă din discuţia lor despre boli îngrozitoare, şi una a răspuns resemnată: „Da, a trecut viaţa.

Nici nu-ţi dai seama când trece”).

Noi, Cri, aş vrea să îmbătrânim împreună s-o ajutăm pe Ioana să trăiască (mă-ntreb ce vremuri va apuca)

Şi să fim prieteni mereu. Să nu ne devenim nesuferiţi să nu ne încăpăţânam în certuri.

Să ne fim dragi mereu.

9

Apoi, de mâna să ajungem în faţa unei porţi uriaşe cu sculpturi reci, nu prea expresive:

Îngeri de granit, cu aripi sparte.

Să batem: Bang! şi să intrăm pe toboganul de sânge prin gâtul năpârcii s-alunecam, prin maţele cârtiţei, prin rădăcinile trandafirului până în floarea cea galbenă…

Nu ţi-aş da drumul la mână, Cri, nu ţi-aş da drumul iar dacă

poteca se va bifurca vom împietri acolo, la răscruce şi vom rămâne acolo în ţara înserării două statui colosale, Mama şi Tată, de granit cenuşiu.